

ΜΙΧΑΕΛΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η Μαργαρίτα και η θάλασσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

mamaya

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Επισκεφθείτε το site του βιβλίου:

www.margaritabooks.gr

Επικοινωνήστε με τη συγγραφέα
στα κοινωνικά δίκτυα και στο blog της:

 [/antonioumichaela](https://www.facebook.com/antonioumichaela)

 [@antonioumicha](https://twitter.com/antonioumicha)

ΜΙΧΑΕΛΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Μυθιστόρημα

mamaya

Μιχαέλα Αντωνίου
Η Μαργαρίτα και η θάλασσα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Μαυροειδή
ΠΑΡΑΓΩΓΗ: *Εντύπωσις*
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: © Vagengeim / Shutterstock,
© Coprid / Shutterstock,
© Pawel Kazmierczak / Shutterstock

Copyright © Μιχαέλα Αντωνίου, 2017
Copyright © Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε., 2017

Έτος 1ης έκδοσης: 2017

ISBN: 978-618-5224-27-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε.

Κόδρου 19, 152 32 Χαλάνδρι

Τηλ.: +30 210 68 96 875

Fax: +30 210 68 96 877

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

Facebook: www.facebook.com/mamayabooks

Twitter: www.twitter.com/mamayabooks

Pinterest: www.pinterest.com/mamayabooks

Instagram: instagram.com/mamaya_books

Στις γιαγιάδες μου
Μαργαρίτα Δράκου από τη Σύρα
και Εριφίλη Σιμωντά από την Κεφαλλονιά.
Είθε η θάλασσα να βρέχει τις ψυχές τους.

ΣΤΕΚΟΜΟΥΝ ΑΚΙΝΗΤΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ. ΚΟΙ-
τούσα τη σκοτεινή θάλασσα στα πόδια μου, ενώ με φώ-
τιζε μονάχα το ολόγιομο φεγγάρι. Η επικίνδυνη φιγούρα
πίσω μου πλησίαζε όλο και περισσότερο, κρατώντας το όπλο
στο χέρι. Με είχε πυροβολήσει ήδη αρκετές φορές, μα δε με
είχε πετύχει. Η νύχτα είχε προστατέψει τα νώτα μου. Όμως
τώρα τα περιθώρια στένευαν· ή έπρεπε να μείνω και να αντι-
μετωπίσω, άοπλη, τον διώκτη μου, ή έπρεπε να πηδήξω. Στη
θάλασσα. Με τρομάζει η θάλασσα γιατί μου δημιουργεί ανα-
σφάλεια η ρευστότητά της και με φοβίζει το άγνωστο μέσα
της, ο μαύρος της πυθμένας κι η αφιλόξενη ζωή που κρύβει.
Γι' αυτό ήμουν παγωμένη εκεί στο χέιλος του γκρεμού, γνω-
ρίζοντας πως όφειλα να πάρω μια απόφαση. Γρήγορα... Θα
ήταν για γέλια, αν δεν ήταν για κλάματα, το ότι με βρίσκετε
να κρέμομαι από μια κλωστή. Σ' αυτό το μεταίχιμο, όπου όλα
έχουν πια συμβεί κι εγώ πρέπει να πάρω τα πράγματα από
την αρχή, αν θέλω να καταλάβετε πώς κατάφερα πάλι να
διατρέχω θανάσιμο κίνδυνο, στην άκρη των βράχων, εκείνο
τον καυτό Ιούλη. Πριν αποφασίσω λοιπόν να κάνω τη βουτιά
μπροστά, ας κάνουμε μια βουτιά προς τα πίσω, εκεί όπου
ξεκίνησε αυτή η ιστορία μου.

Ήταν Κυριακή πρωί, 4 του Μάη του 2003. Βρισκόμουν μακριά από τη θάλασσα, στο χωριό μου, που είναι γαντζωμένο σε μια κοιλάτητα ενός ψηλού βουνού της ορεινής Κορινθίας. Στα Τρίσβαθα. Πώς λέμε τα τρίασβαθα της ψυχής μου; Αυτό. Μια ατάκα που καταντά το κλισέ της καταγωγής μου. Δεκαπέντε μέρες πριν, ο Στέφανος μου είχε στείλει: *Θα με καταστρέψεις, στο κινητό μου.*

Ήρθε το Πάσχα. Αναστήσαμε, αλλά αυτός δεν είχε δώσει ξανά σημεία ζωής. Έτσι εκείνο το πρωί κοιμόμουν μόνη στο κρεβάτι των παιδικών μου χρόνων, μα έβλεπα όνειρα ενηλίκων: πως έστεκα μπρος στο παράθυρο του δωματίου μου, σαν άλλη Ιουλιέτα, κι ο Στέφανος, παντοτινός Ρωμαίος, πρόβαλλε στον ορίζοντα. Νομίζω πως πίσω του ο ήλιος έδυε και γέμιζε αμέτρητα κόκκινα, μοβ και πορτοκαλιά χρώματα το παραμύθι μου – γιατί το τοπίο το είχα φτιάξει ειδυλλιακό, όπως αρμόζει στην επιστροφή του κάθε αγαπημένου. Ο δικός μου αγαπημένος οδήγησε το μηχανοκίνητο άλογό του μέχρι τον ανθισμένο κήπο μου και ξεπέζεψε, μελαχρινός και πανέμορφος. Απόθεσε το όμορφο, γυμνό κορμί του στα πόδια και στη διάθεσή μου, και μου ορκίστηκε από τα υπέροχα χείλη του αιώνια πίστη. Σαν τον τέλειο ιππότη, με πήρε στα χέρια και με ακούμπησε στο στρώμα. Μου χάιδεψε το στήθος· φίλησε την κοιλιά μου· κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ξύπνησα.

Γαμώτο, γαμώτο, γαμώτο, είναι η τρίτη φορά αυτή την εβδομάδα, έβρισα και σηκώθηκα τσαντισμένη από το κρεβάτι. Ήμουν μούσκεμα και είχα ξυπνήσει πάνω στο καλύτερο. Αλλά αυτό γινόταν συνέχεια, ξυπνούσα στο καλύτερο. Κοίταξα τη φάτσα μου στον καθρέφτη της κρεβατοκάμαράς μου. Ήταν ξινή. Αν συνεχιστεί αυτό λίγο καιρό ακόμη, μόνο η ξινίλα θα σου μείνει, μουρμούρισα στο υποσυνείδητό μου.

Πήγα στο μπάνιο και, κάτω από το τρεχούμενο νερό, προσπάθησα να ηρεμήσω την κάψα μου. Σκεφτόμουν πάλι το μήνυμά του. *Μήπως αυτό το «Θα με καταστρέψεις» δεν ήταν δικό του;* αναρωτήθηκα κοιτώντας τον καθρέφτη του μπάνιου αυτή τη φορά. Αλλά όχι, δεν μπορεί, αυτός το είχε στείλει. Αυτός ήταν ο δικός μας κώδικας, ο τρόπος του να μου πει ότι δεν είχε φύγει για πάντα κι ότι έπρεπε να τον περιμένω. Ήμουν σίγουρη. *Αν συνεχίσεις έτσι, θα τρελαθείς*, είπα στον εαυτό μου. Έτρεξα στο δωμάτιό μου, άνοιξα το κινητό μου και κοίταξα τα μηνύματα. Το *Θα με καταστρέψεις* ήταν εκεί. *Άρα, δεν είμαι τρελή. Ακόμη.*

Έβαλα βαριεστημένα τα ρούχα μου. *Ωραία μέρα ξημέρωσε ο Θεός στον κάμπο. Καβαλήστε τ' άλογα*, είπα μέσα μου κοιτώντας από το παράθυρο, παρόλο που έβλεπα μόνο βουνά να με περιτριγυρίζουν. Ήλπιζα να διακρίνω κάπου τον Στέφανο να προβάλλει. Απουσία. Έβγαλα με βία τον αέρα από μέσα μου. Δεν άντεχα άλλη μια μέρα στο χωριό μου, πνιγόμεν. Όμως έπρεπε να τον περιμένω, όπως μου είχε ζητήσει. Κατέβηκα τη σκάλα σέρνοντας τα πόδια μου.

Γύρω από το τραπέζι της κουζίνας καθόταν η μητέρα μου, η Ποθούλα, με τα κόκκινα μαλλιά της να λάμπουν στις αχτίδες του ήλιου, που έμπαιναν από το παράθυρο. Δίπλα της η γιαγιά Μάντω με βλέμμα συνοφρυωμένο κάτω από το μαύρο τσεμπερί της. Από πάνω τους σαν τα κοράκια οι αδελφές μου· η ξανθιά Κλέλια, με το στενό, αμάνικο ταγέρ της, και η καστανόξανθη Έλενα, με το αέρινο, ανοιξιάτικο φόρεμά της. Κι οι τέσσερις κοιτούσαν με τρόπο μια εφημερίδα.

«Τι έγινε, καλέ;» ρώτησα μάλλον αδιάφορα, γιατί ήμουν σίγουρη πως δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε πια να με τρομοκρατήσει.

«Τίποτα», αποκρίθηκε γρήγορα η μητέρα μου και προσπάθησε να εξαφανίσει την εφημερίδα.

«Εδώ... μιλάμε», καρφώθηκε η Έλενα.

«Δεν μπορείς να τα μαθαίνεις και όλα», πέταξε εκνευρισμένα η Κλέλια που άρπαξε την εφημερίδα από τα χέρια της μάνας μας.

Τελευταία περίμενα να μιλήσει η γιαγιά μου. Μα εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της. Μου έριξε μόνο μια θλιμμένη ματιά και κάρφωσε το βλέμμα στα μικρά της δάχτυλα. Είχε αλλάξει πολύ η γιαγιά μου έπειτα απ' όσα είχαν συμβεί πριν από μόλις μερικές εβδομάδες στο μικρό χωριό μας και το είχαν φέρει στο επίκεντρο της πιο οδυνηρής δημοσιότητας.

«Καλά, μωρέ, πώς κάνετε έτσι; Τι γράφει τέλος πάντων αυτή η εφημερίδα;» έκανα χαμογελώντας.

«Τίποτα», απάντησαν και οι τέσσερις εν χορώ.

Άξαφνα με κυριέυσε μια απεριόριστη επιθυμία να δω την εφημερίδα που η Κλέλια προσπαθούσε τώρα να χώσει μέσα στην τσάντα της. Πλησίασα δήθεν αδιάφορα και, τη στιγμή που προσπερνούσα την Κλέλια, της την άρπαξα. Παλέψαμε για λίγο με τη μεγάλη μου αδελφή, μα –αν και το στερνοπούλι– πάντα τη νικούσα στο τέλος. Θριαμβευτικά πήρα το τρόπαιο στα χέρια μου. Κοίταξα αφ' υψηλού τις ηττημένες γυναίκες της οικογένειάς μου. Άνοιξα στη σελίδα όπου κοιτούσαν. Αγγελίες έγραφε στην κεφαλίδα. Ακόμη δεν είχα καταλάβει τι μπορεί να διάβαζαν με τέτοιο τρόπο στο μάτι. Όμως η φρικιαστική αναγγελία δεν άργησε να μου τραβήξει την προσοχή. Ήταν, βλέπετε, σε πλαίσιο για να ξεχωρίζει. Μα δεν ήταν συγκεχυμένη ούτε δυσνόητη, μόνο λιτή και συγκεκοιμένη.

Ο Δενδρινός Στέφανος του Παντελή και της Ευτυχίας, το γένος Μητσάκου, που γεννήθηκε στην Αθήνα και κατοικεί στην Αθήνα, και η Τσαγκάρη Γεωργία του Κωνσταντίνου και της Μαρίας, το γένος Τσελέπη, που γεννήθηκε στην Κηφισιά και κατοικεί στην Κηφισιά, θα έλθουν σε γάμο που θα γίνει στην Κηφισιά.

«Ποτέ δε μου άρεσε η Κηφισιά», μουρμούρισα μόλις τελείωσα την ανάγνωση. Πέταξα την εφημερίδα και βρόντηξα την πόρτα πίσω μου.

ΔΕΝ ΑΝΤΕΞΑΝΑ ΜΕΙΝΩ ΑΛΛΟ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ. ΑΦΟΥ ΠΙΑ ΔΕΝ περίμενα τον Στέφανο ή, μάλλον, αφού αυτός δεν επρόκειτο να έρθει να με βρει, μάζεψα τα πράγματά μου και εξαφανίστηκα χωρίς να αφήσω διεύθυνση. Πέταξα για άλλη μια φορά το κινητό μου και κατέβηκα στην Αθήνα. Νοίκιασα ένα μικρό δώμα στον έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας, στην οδό Μασσαλίας. Δε θέλησα να μείνω στο διαμέρισμα που κληρονόμησα στον Λυκαβηττό. Πέρασα τις επόμενες τέσσερις εβδομάδες κάνοντας τη νύχτα μέρα. Έβγαينا τα βράδια, κοιμόμουν τη μέρα, έτρωγα ελάχιστα, έπινα πολύ. Όσο έπινα, ξεχνούσα, μα οι αναμνήσεις επανέρχονταν σαν ξυπνούσα και έφευγαν μόνο μετά τις πρώτες γουλιές. Όταν η Αθήνα με τις πρώτες ζέστες του καλοκαιριού άρχισε να πυρρώνει, αποφάσισα ότι δεν ήθελα να τυραννάω άλλο τον εαυτό μου. Εφόσον είχα αποφασίσει να ρημάζω το μυαλό μου στο αλκοόλ, μπορούσα να το κάνω κάπου με στυλ. Άλλωστε, δεν έχει σημασία τι θα κάνεις, αρκεί να το κάνεις με στυλ – η Κλέλια νομίζω μου το έλεγε αυτό. Έτσι είπα να πάω σε ένα νησί. Μπορεί να μην τη γουστάρω τη θάλασσα, αλλά καλοκαίρι στην Ελλάδα μόνο σε νησί μπορείς να πας. Σάλπαρα λοιπόν για την Πάτμο· το νησί της Αποκάλυψης. Ποιος ξέρει; Μπορεί να έχω κι εγώ καμιά επιφοίτηση, βλασφήμησα, ενώ όφειλα να ξέρω πια ότι δεν έπρεπε να προκαλώ τη μοίρα μου.

Μπήκα στην καμπίνα το βράδυ και βρέθηκα στο άγιο νησί το πρωί. Πλήρωσα έναν αχθοφόρο να μου μεταφέρει τα πράγματα και πήγα κατευθείαν στο ξενοδοχείο μου. Ήταν μάλλον μπεζ· λουσάτο και γουστόζικο. Δεν το εκτίμησα ιδιαίτερα. Έστρεψα το βλέμμα από τη ρεσεψιόν στο βάθος, όπου η πισίνα με το μπαρ φαινόταν ακριβώς όπως στις φωτογραφίες. Εκεί μπορούσα να συνεχίσω ανενόχλητη την πορεία μου προς τον αλκοολισμό. Παράτησα τα πράγματα στο δωμάτιο και φόρεσα ένα πρασινωπό μαγιό με κίτρινα λουλούδια, ένα τζιν σορτσάκι κι ένα στρογγυλό καπέλο, και κατέβηκα στην πισίνα. Κάτω από τις λευκές ομπρέλες καθόταν ένας παχουλούτσικος άντρας γύρω στα σαράντα. Φορούσε ένα λευκό σαλβάρι και ένα λευκό τουρμπάνι στο κεφάλι. Το γυμνό του στέρνο ήταν πλαδαρό και συμπλήρωνε την ασπρίλα. *Απ' αυτόν δε διατρέχω κανέναν κίνδυνο, αποφάνθηκα, μα ποτέ δεν ήμουν ιδιαίτερα ικανή στην ορθή κρίση σχετικά με τους άνδρες.*

Κάθισα στη διπλανή του ξαπλώστρα. Κι αφού πέρασαν μερικά λεπτά αμοιβαίας σιωπής, ο τροφαντός κύριος μου απηύθυνε τον λόγο.

«Πίνεις κάτι;»

«Όχι», απάντησα στραβοκοιτώντας τον κάτω από τα γυαλιά και το πλατύγυρο καπέλο, σαν να του έλεγα αυθάδικα: *Καλά, τυφλός είσαι;*

«Ωραία», αγνόησε την αγένειά μου. «Τότε επίτρεψέ μου να σε κεράσω. Σιχαίνομαι να πίνω μόνος. Νεαρέ», κάλεσε μελιστάλαχτα τον πιτσιρικά πίσω από το μπαρ. «Δύο μαργαρίτες», σήκωσε το στρουμπουλό του χέρι κάνοντας το σήμα της νίκης.

Χαμογέλασα. *Θα με πω στο ποτήρι. Καλό σημάδι. Όμως*

ακόμη φαίνεται ότι δεν είχα μάθει να ξεχωρίζω τους καλούς από τους κακούς οιωνούς.

Ο σερβιτόρος δεν άργησε να φέρει τα κοκτέιλ και ο συμπότης μου σήκωσε με στόμφο το καμπυλωτό ποτήρι του.

«Άγης Σοφρωνάς».

«Μαργαρίτα Τριάντη», μουρμούρισα και έφερα το αλάτι που ήταν κολλημένο στο ποτήρι στα χείλη μου.

Διέκρινα μια λάμψη στα μάτια του, καθώς κατέβαζε μια γερή γουλιά. Έκανε μια γκριμάτσα αηδίας.

«Βαρύ, ε;»

Δεν απάντησα.

«Εμένα δε μ' αρέσει να κρύβομαι πίσω από το δάχτυλό μου», συνέχισε.

Πώς θα μπορούσες, άλλωστε; Για να κρυφτείς εσύ θέλεις δάσος, και πάλι θα δυσκολευτείς, σκέφτηκα κοιτώντας τα παχάκια του που ξεχείλιζαν από παντού, αλλά κούνησα συγκαταβατικά το κεφάλι.

«Σε αναγνώρισα από την πρώτη στιγμή και το όνομα ήρθε μόνο να επιβεβαιώσει τις υποψίες μου», έκανε χαριτωμένα, παρόλο που ήμουν σίγουρη ότι είχε καταφέρει να διαβάσει τη σκέψη μου. «Ξέρεις», εξακολούθησε με τον αέρα του ανθρώπου που έχει μάθει να παίρνει αυτό που θέλει από τους άλλους, «παρακολούθησα την ιστορία σου από τις εφημερίδες, όμως ποτέ δεν πίστευα ότι θα είχα την τύχη να σε γνωρίσω από κοντά».

Δαγκώθηκα, δεν ήθελα να μιλήσω για την περιπέτειά μου με τη ρωσική μαφία. Έκανα να σηκωθώ.

«Όχι, όχι, σε παρακαλώ», μου άγγιξε το μπράτσο απαλά, κι εγώ δεν ένιωσα αποστροφή, μόνο ηρεμία. Παραξενεύτηκα από την περιεργή ενέργεια που μου μετέδιδε αυτός ο λευκο-

ντυμένος άντρας, κι έτσι γύρισα και πάλι στη σεζλόνγκ μου. «Όταν ένας καλλιτέχνης με τις δικές σου ικανότητες φτάνει να συγχρωτίζεται με ανθρώπους του υποκόσμου», καταλάβαινα ότι επέλεγε με προσοχή τις λέξεις του, «πρόκειται, αν μη τι άλλο, για μια πολύ ενδιαφέρουσα προσωπικότητα». Άφησε να φανεί ένα μικρό χαμόγελο στην άκρη των χειλιών του, ξέροντας ότι ακροβατεί ανάμεσα στην κολακεία και την αναίδεια. Έκανε μια σύντομη παύση για να μετρήσει την επίδραση που είχαν τα λόγια του επάνω μου. Όταν είδε πως δεν απαντούσα, μα και δε σκόπευα να αποχωρήσω από την κουβέντα μας, άναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε με σιγουριά: «Πολύ θα ήθελα να ακούσω τη δική σου εκδοχή», φύσηξε τον καπνό του, κάθισε αναπαυτικά στην ξαπλώστρα του και περίμενε να μιλήσω.

Δεν είμαι ακόμη απολύτως σίγουρη για ποιον ακριβώς λόγο αφηγήθηκα την ιστορία μου στον Άγη Σοφρωνά, χωρίς να ξέρω ούτε ποιος είναι, ούτε τους σκοπούς του. Μα του μίλησα για τα *Ηλιοτρόπια*, τον διάσημο πίνακα του Βαν Γκογκ, και τον αρχιμαφιόζο Σεργκέι με τους μπράβους του, που με κυνήγησαν σε όλη την Ευρώπη κι έφτασαν μέχρι το καταφύγιό μου στην Ορεινή Κορινθία. Του ανέφερα όλες τις επώδυνες λεπτομέρειες για τους φόνους και την απαγωγή μου, που λίγο έλειψε να μου στοιχίσει τη ζωή. Όμως, κυρίως, του είπα για τον δαιμόνιο δολοφόνο και τις δολοπλοκίες του, που αναστάτωσαν ολόκληρη την Ελλάδα και έφτασαν στα πρωτοσέλιδα όλων των εφημερίδων. Μόνο άφησα απ' έξω τον Στέφανο. Αυτός μπορούσε να παραμείνει στο σπίτι του στην Κηφισιά, με την ψηλομύτα γυναίκα, που είχε επιλέξει να παντρευτεί.

Όταν τελείωσα, δε θυμόμουν πόσο αλκοόλ είχα κατανα-

λώσει. Μα, ενώ το μυαλό μου ήταν θολωμένο, αισθανόμουν την ψυχή μου ανάλαφρη, όπως δεν την είχα αισθανθεί από εκείνο το πρωινό που ο δολοφόνος είχε μπει στο περιπολικό της αστυνομίας και είχε φύγει αφήνοντάς μου εικόνες από πτώματα και αίμα. Ανέβηκα στο δωμάτιό μου και βυθίστηκα σ' έναν ύπνο χωρίς εφιάλτες ή αναμνήσεις: έναν ύπνο κενό, που έκρυβε όμως την ελπίδα ότι τώρα πια μπορούσα να πάω παρακάτω.

Την επόμενη μέρα με ξύπνησε ένας δυνατός χτύπος. Άνοιξα τα μάτια μου και κοίταξα σαν χαμένη τον χώρο που μου φάνταζε άγνωστος. Κι ενώ ήμουν έτοιμη να πανικοβληθώ, άκουσα να προφέρει το όνομά μου μια φωνή που ηχούσε οικεία. Σύρθηκα μέχρι την πόρτα. Ο Άγης στεκόταν λευκοντυμένος μ' ένα λινό, ακριβό κοστούμι μπροστά μου. Με κοίταξε με βλέμμα αφοπλιστικό, που απαιτούσε να κάνω στην άκρη και να του επιτρέψω να εισβάλει στον χώρο μου. Το έκανα οικειοθελώς, νιώθοντας την αδρεναλίνη να παίρνει τη θέση του πονοκέφαλου, που μου είχε προκαλέσει το ποτό. Πάλι χωρίς να μιλήσει, μου ζήτησε την άδεια να κάτσει. Ένευσα με σιγουριά και έκλεισα την πόρτα. Βολεύτηκε στη φουσκωτή πολυθρόνα. Μετρηθήκαμε με τα μάτια και περιμένα να κάνει το πρώτο βήμα.

«Πρέπει να ξέρεις ότι είμαι σεναριογράφος και σκηνοθέτης της τηλεόρασης», είπε έπειτα από λίγο, χαμογελώντας σχεδόν αντάρεσκα για την επιτυχημένη του καριέρα. Σοβάρεψε και συνέχισε: «Θα σου κάνω μια πρόταση που δε θα μπορέσεις να αρνηθείς», μιμήθηκε τον Μάρλον Μπράντο. Γέλασε άλλη μια φορά, ενώ εγώ δεν αντέδρασα. «Θέλω να μ' αφήσεις να διηγηθώ την ιστορία σου», έκανε έπειτα με πάθος. «Νομίζω ότι αξίζει. Θα είναι η πρώτη φορά στην ελ-

ληνική τηλεόραση που ένας εμπλεκόμενος σε ένα πραγματικό έγκλημα θα γίνει σύμβουλος σε σίριαλ. Νομίζω ότι εσύ κι εγώ μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά, το αχτύπητο δίδυμο. Να δημιουργήσουμε μαζί κάτι πραγματικά διαφορετικό· κάτι που είμαι σίγουρος ότι θα κάνει πάταγο». Έκανε ακόμη μια παύση γεμάτη ένταση, χωρίς να πάρει ούτε δευτερόλεπτο τα μάτια του από πάνω μου, και συμπλήρωσε με σταθερή φωνή: «Λοιπόν, τι λες;»

Και τότε εγώ απάντησα με σιγουριά και μια ενδόμυχη ευχαρίστηση, που όλη αυτή η φρίκη που είχα ζήσει μπορούσε να μετατραπεί τελικά σε κάτι όμορφο: «Ναι».

ΜΙΧΑΕΛΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η Μαργαρίτα και η θάλασσα

Άνδρος, 28 Ιουνίου 2003

Σε ένα από τα πιο επιβλητικά αρχοντικά του νησιού, γαντζωμένο σ' έναν βράχο πάνω απ' τη θάλασσα, η Μαργαρίτα Τριάντη ξυπνά δίπλα σε έναν δολοφονημένο άνδρα. Πριν από λίγες μέρες, είχε πρόθυμα συμφωνήσει να συμμετάσχει στα γυρίσματα ενός τηλεοπτικού σίριαλ, που θέμα του θα είχε την πιο ταραγμένη και ζοφερή περίοδο της ζωής της. Όλα τα στοιχεία κραυγάζουν την ενοχή της, ωστόσο αυτή δε θυμάται απολύτως τίποτα.

Μέσα στο ειδυλλιακό καλοκαιρινό τοπίο, η Μαργαρίτα θα ανακαλύψει ότι ο κόσμος του θεάματος δεν είναι τόσο λαμπερός όσο φαίνεται, κι ότι όλοι κρύβουν μικρά ή μεγάλα μυστικά. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, την υπόθεση έρχεται να διαλευκάνει ο υπαστυνόμος Δενδρινός, ένας άνδρας που είχε μπει στη ζωή της σαν σίφουνας, έφερε τα πάνω κάτω κι εξαφανίστηκε το ίδιο απότομα. Τα πάντα γύρω της ένα μπερδεμένο κουβάρι. Ποιος κρύβεται πίσω από αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα; Και ποιος προσπαθεί να εμπλέξει τη Μαργαρίτα σε αυτή τη σκοτεινή ιστορία;

*Μια καταιγιστική περιπέτεια με ανατροπές,
απρόοπτα αηλιά και χιούμορ. Και με μια αθεράπευτα
ρομαντική ηρωίδα, μπλεγμένη σε μια ιστορία
που είναι σίγουρο ότι την ξεπερνά.*

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

www.margaritabooks.gr

ISBN 978-618-5224-27-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10025